

EGY-NAP-FORDULAT

Előzmény

A Látóhegyen:

Ruw baloldalán ülök. A tűz túloldalán Juli ül velem szemben.

Látomás: Búza vagy gabonaszerű magok ömlenek ki belőlem, vagy felőlem, mintha egy fél méter vastag csőből zúdulnának. A sűrűn ömlő magok nem esnek le a földre, hanem a levegőben összesűrűsödve kezdenek összeépülni, formát alkotni. Látom, hogy valami kezd kialakulni a magokból. Felőlem indul, és egyre nő. Most már látom, hogy egy Híd épül lassan, növekedve, stabilan, erősen megállva a levegőben. Már átér a tűz felett és tart tovább Juli felé. A különös animáció végül eléri Julit. Ott ível kettőnk között egy Mag-Híd. Nagyon erős.

Kicsit később többek közt azt láttam, hogy tizenhatunk alatt, ahogy körben ülünk, nincs föld csak mélység. Egy sötét csó-kút-csatorna alakú mélység egészen a Föld középpontjáig tart, és mint egy tölcser folyamatosan összeszűkül, majd ott a középpontban szétnyílik, és az Univerzumra tágul. A Föld összesűrűsödik, majd át- és kifordul önmagából, a Világegyetemé válik.

A sötét, és mégis melegséget keltő mélység felett ott lebegett a Fa, kopár (lombtalan) koronájával, meztelen (földtelen) gyökérzetével. Mellette egy farkas ült és nézte a fát.

Ezek után nem sokkal, a mindennapok egyikén született, majd vissza-visszatérve egyre erősödött bennem egy másik látomás, ami nem hagyott nyugodni. Egyre tisztábban, élesebben jelent meg egy kép, jobban mondva egy feladat, amit el kell végeznem, egy különös rítus, amit meg kell cselekednem:

- Láttam magam, ahogy állok egy hegyen és lassan megfordulok a tengelyem körül. Egyszerűen körbefordulok. Körbefordulok egyetlen egyszer, de egy nap, azaz 24 óra alatt. Annyi idő alatt, mint ahogy a Föld fordul meg a tengelye körül. Egy napot állok egyhelyben, lassan mozdulva, fordulva, összehangolódva, eggyé válva a Földdel. -
Látomásom szerint ezt a fordulatot többször meg kell majd tennem. Föld különböző pontjain, természetben és talán nagyvárosok forgalmas terein is. Tudom, hogy később már nem egyedül kell megfordulnom. De először egyedül.

Az első Egy-Nap-Fordulat

**Pilis, Látóhegy,
2010 pünkösd vasárnapján, május 22-én**

Szombaton érkeztünk a jurtához és alighogy bepakoltunk, ránk szakadt az ég hihetetlen záporban. Vasárnap egy csepp eső nem esett a Látóhegyen. Később megtudtam, hogy a környékünkön mindenhol, többször is zuhogott aznap, minket azonban elkerült.

A helyszínen négyen voltak segítségemre. Gáspár, aki a videófelvételért volt felelős, Virág, aki Gáspárnak segített és a többiek ételmeztéséért felet, Bea, aki nekem segített (figyelt rám, ha kellett vizet adott vagy ruhákat) és Palkó, aki mindenkinek támaszt adott (cipekedés,

tűzifa, tűzrakás, technikai segítség és figyelem). Tudtam, hogy a Látóhegyiek közül valaki mindig velem lesz. Nagy biztonságban éreztem magam.

Gáspár két fényképezőgépet állított le, amik 29 másodpercenként kattogtak 24 órán át. Összesen kb. 6000 kattánás.

Szombat délután kijelöltem a forgás pontos helyét. Ez a tengelypont a Látókőtől kb. 7 m-re a Jurta irányában volt. A helyet mászkálással, topogással, nézelődéssel és tér vertikális és horizontális érzékelésnek segítségével határoztam meg. Döntésemet megerősítette egy kék pillangó, aki a választott helyen a lábam mellé telepedett. Csak sokára repült el.

A tengelypont köré Bea egy másfél méteres kört rakott ki kövekből. Azokból a kövekből, amiket az Látókő felállításakor márciusban hoztak fel a többiek. Erre a körre azért volt szükség, hogy tartani tudjam a középpontot, még akkor is, ha elfáradok, vagy ha esetleg elesem, akkor visszataláljak.

A forgástengely körül, egy kb. 12 m átmérőjű körben, keletről indulva 24 karót ütöttünk le, egyenlő távolságban. Az időbeni tájékozódásomra azt találtuk ki, hogy segítőim minden órában odaállnak egy pillanatra ahhoz a karóhoz, amelyik óra éppen eltelt és megmutatják a következőt, ahová egy óra múlva kell megérkezniem. Éjszaka, majd fáklyákat tűznek a két karó helyére, amiket majd mindig tovább mozdítanak.

Május 23. Pünkösöd Vasárnap hajnali 4-kor keltünk. Akkor már harmadik napja nem ettem semmit és inni is csak keveset. Nem a böjt volt a célom, hanem hogy az anyagcserémet részben lelassítsam, részben szüneteltessem. A test üritésével nem akartam megszakítani a forgást. Gondoltam inni azért majd kell a Napon, és ha a szükség mégis úgy hozza, legfeljebb bevizelek.

Átmozgattam magam, tajcsiztam, és 4.55-kor beálltam a körbe. 4.59-kor felkelt a Nap. Elkezdődött.

A belső történéseket illetően utólag 3 harmadra osztottam fel a 24 órát.

Az első 7-8 óra maga volt a pokol. Azt hittem felkészültem, de hamar rádöbbsentem, hogy nehezebb lesz, mint gondoltam. Pedig gondoltam. Már néhány napja gyötört a kétség, hogy egyáltalán kibírom-e. Tudtam, hogy ezt izomból, erőből, akaratból nem lehet megcsinálni, és majd forgás közben fogom megtudni, mit is kell tennem. És akkor, ott állva mégis mindent elfelejtettem. Ami maradt az a félelem, a fájdalom és a kétség.

Félóra után éreztem, hogy a testem megmerevedik, figyelmem összevissza kódorog.

Két óra után minden sejtemet áthatotta a rettenetes fizikai fájdalom.

Öt óra után elmémet elborította a félelem, a rettegés, a kétségbeesés és a kétségek tonnái zúdultak rám. Előbb kicsiny, majd egyre nagyobb gerinc és karmozdulatokkal próbáltam jelenlétemet visszazagadni, a fájdalmat csökkenteni. Sokszor megszédültem, és majdnem elestem, állva elájultam.

Nagy ritkán, amikor kiláttam saját szenvedésemből, tőlem úgy 10-15 méterre egy bokrot éreztem, ami lassan átalakult és egy békésen üldögélő farkassá változott. Nem engem nézett. Nyugodtan nézett el mellettem. Az a farkas volt, aki a csupasz Fát vigyázta korábbi látomásomban. Tudtam, hogy ez a Farkas én vagyok.

A hatodik óra után mellkasomra fojtogató páncélként szorult a ruhám és a tér. Nem tudtam lélegezni. Összenyomott, megbénított a küzdelem. Újabb és újabb dolgokkal kísérleteztem, hogy túléljem. Ostoba táncszerű karmozdulatokat tettem, aztán a 48-as TaiJi formagyakorlatot kezdtem el láthatatlanul apró, lekicsinyített változatban, majd csikung gyakorlatokkal próbálkoztam. Minden általam ismert technikát előrángattam, de semmi sem segített. Topogni kezdtem, hogy érezsem a Földet és felrázzam a vérkeringésemet. Egyre jobban rám tört a pánik. Nem fogom kibírni, sőt: bele fogok halni. Közben kínosan ügyeltem arra, hogy

frontálisan mindig tartsam a helyes irányt. A forgás sebességét és irányát szigorúan betartottam és végig állva maradtam.

De egyszer csak nem bírtam tovább. Merev állásomból lehajtottam a fejem, térdemet kicsit megrogyasztottam, testemmel kicsit lejjebb ereszkedtem, és állva a térdemre könyököltem. Megpihentem. Halványan éreztem, hogy megmozdulhatok, lehajolhatok, talán mindent megtehetek, akár le is guggolhatok. Nem ezen múlik majd. A térdemre támaszkodtam, hosszan, úgy 40 percig a Földet néztem, majd lassan felemeltem a fejem, és mint aki ébredszik, körülnéztem, - Vajon mi történik körülöttem? -

Palkót láttam, aki éppen tűzifát cipelt felfelé az ösvényen. Mögüle az erdőből a nagy fekete farkaskutya rohant elő. Körbe szaladta a Látókövet, a többieket, majd hozzám futott és a körön belül, tőlem fél méterre, velem szemben leült és nézett. Meghajolt testem miatt arcom egészen közel volt a kutya fejéhez. - Szia kutya- mondtam neki csendben, de hallhatóan. Mire ő rám ugrott, harapdált, nyalogatott, körbe rohangált, majdnem feldöntött, aztán a lábam elé, a hátára dobta magát. Leguggoltam hozzá és simogatni, vakargatni kezdtem. Közben vigyáztam, hogy testem megőrizze a helyes irányt. Az irány, a tengely megmaradt, de én szabadon, a merev akarásból feloldódva, a kutyával játszva fellazultam. A görcs, a mellkasomat szorító páncél kicsit engedni kezdett, majd széttörött. Tudatom tisztulni kezdett.

A hetedik órában, megszólítottam Földanyát. A segítségét kértem, hogy támasszon, tartson meg, hogy kibírjam a vállalásomat. De a következő pillanatban már bocsánatot is kértem, és visszavontam kérésemet, úgy éreztem, hogy nem tehetek rá terhet, nem háríthatom át e feladatot, hiszen most nekem kell cselekednem. Most én vagyok őerte.

És akkor kinéztem önmagamból, a magamra szűkült körömből, félelmemből és fájdalmamból. Felpillantva, széjjel nézve, szinte álomból ébredve, nem csak az elmém tudta, de minden sejtem megélte, és a kozmikus Tudat világította meg, hogy: nem Rólam van szó! Nem teljesítenem kell, nem rekordot döntenem, nem erősnek kell lennem, hanem feloldódnom a Földben, a levegőben, a kozmoszban. Nem kibírnom kell ezt a 24 órát, hanem megélnem. Átadni magam az ismeretlennek. Nem kell görcsösen akarni, hanem megérteni, hogy nincs tét, csak alázat, elfogadás és odaadás.

A lehajtott fej, mint egy lágy szellő fújta el a büszke és hatalmas Ego-t. 7-8 óra után most először végre kinéztem szűk önmagamból, abból a körből, amit biztonságból önmagam köré rajzoltam és csodát láttam: fákat, felhőket, a segítőimet, állatokat, bogarakat, hangokat hallottam, de mindezt úgy, ahogy még azelőtt sosem. A Létezés egyszerűségét és tisztaságát az elme méricskélő és értelmező kényszere nélkül. Ott volt a Föld és az Élet teljessége, a maga igaz gyönyörűségében. Megölelt a világ, rám mosolygott és én visszamosolyogtam rá. Szeretettel csordultig gyönyörködtem a sugárzó Világegyetemben, a Föld minden elemében. Szépség volt. Minden elcsendesedett, megnyugodott, és megállt. A következő pillanatban elmúlt a gyötrő félelmem és kínzó fájdalmam. Kiegyenesedtem, fellélegeztem, és a fény ragyogott. Köszönöm Földanya. Úgy segítettél, hogy megmutattad magad. A tudatom kitisztult. Kinyílt a világ. Elkezdődött a második nyolc óra.

Ez a tapasztalat leírhatatlan. Szavak vissza nem adhatják. Ahogy az anyagi világ fátyolként takarja ki a valóságot, úgy a szavak is az értelem kódéba burkolják az igazságot. Így hát kérlek titeket ne szavakat olvassatok, hanem valódi lényetekkel figyeljétek. A helyes figyelem

csak egy másik szó a szeretetre, a legtisztább érzékelésre. A Figyelem a cselekvő szeretet. Egyszerre befogad és kiárad.

Mindent, amit tapasztaltam öt szó jellemez: Csend, Békesség, Bölcsesség, Bolondság (vagy Gyermekiség) és Boldogság. Ha mindezt kikeverem, mint ahogy szivárvány színeiből a fehér, ezekből az Üresség születik.

Ott álltam gazdagon, hiánytalanul üresen. Ürességgel telítetten.

Innentől a figyelmem mindvégig, a 24 óra utolsó pillanatáig fókuszban maradt, a szenvedés teljességgel elhagyott. Nem volt többé sem kétely, sem félelem. De nem volt boldogság sem. Nevetnem kellett, de csak mosolyogtam. Csend volt, mindent betöltő Csend.

Minden megéled, de semmi nem történik.

Állóképek sokasága jelenik meg:

Emberi arcok százai, köztük egy vadász feje,
állatok,
kutya és macska fej egymáson,
egy elefánt, egy víziló, egy krokodil és egy E.T. szerű lény néz rémülten felfelé,
egy háromfejű mackó szánon viszi a Mikulás fejét (a szánt nem húzza semmi),
vízből kiugró delfin,
oroszlán, egy csokor virággal a mancsában, (a jurtát őrzi).
bölényen vágató lovasra támadó jaguár,
óriási hosszúnyakú lúd, vagy hattyú, ...

A Föld nem a lábam alatt van, hanem körülvesz. Sőt én magam is a Föld vagyok.

A fák, az állatok, a felhők, négy segítőtársam és minden létező ami, körülvesz az a Föld . Ez mind a Föld. Teljes bizonyossággal tudom, hogy minden ember, minden kavics, növény és páracsepp a Föld. Nem részei a Földnek, hanem a Föld maga. Egység van részek nélkül.

Semmi sem létezik külön többé. Az individuum nem létezik. Nincs többé Én.

Először érzem, hogy az vagyok, aki vagyok.

Megjelenik a Tudat burka, ami öt napja még egy hat méter nagyságú tojás formáját alkotta és benne Csend volt. Most ez a burok akkora, mint az egész Föld az atmoszféra legszélső határáig. Mindaz, ami ebben van az Egy. Tudom, tovább tágulhat e burok, de most ennyire vagyok képes.

Szia Nirmala, te küldted a kutyát.

Motoros fűrészt hallok, favágók,
Motocrossok hangja erősödik. Elrobognak mögöttem. Utánuk nézek. Élvezik a hegyet, a száguldást. Ők is a Föld.

Nem mozgok, csak állok és bámulom a tájat. Beleolvadok. Karba tett kézzel, zsebre tett kézzel, leeresztett kézzel állok. Nem gondolkodom, és mégis látok, mégis értek.

Kabócák cirpegnek, a szél mozgatja a fűszálakat. Teljes összhangban vannak, mint két együtt muzsikáló hangszer. A kabóca és a fű. A szél néha feltámad. A szél már a barátom.

Nagy szerencse, hogy itt van a jurta. Védelmet ad négy segítőmnek.

Nem esik. Van esőkabátom.

Fácánok kiabálnak, őzek ácsorognak lent a völgyben.

Repülőgép hangja. Ő is benne van a burokban. Csendes elfogadás.

12 órája állok.

A Fény-Tengely keresztül hatol testemen és tudatomon.

Megjelenik a Fa. Az a Fa. Nincs ott a Farkas. Visszanézek az öt óránál látott farkasra, de az sincs sehol. A Fa lebeg. Továbbra sincs se levele, se földje (Földje). A tengely a Fa törzsén is áthalad. Rajtam is. A Kozmoszból áradó Fény-Tengely átmossa a Fát. A törzsen belül áramlik, de mégis kívülről mossa. Nem értem, de rendjén valónak találok. Az érkező Fény a gyökerekig ér és lassan Földet teremt a gyökerekre. Nő a Föld gombóc, már minden beborít, nem lóg ki egyetlen gyökérszál sem. A Földel borított gyökérszálból megindul a Fény felfele. A törzsön belül halad, de a kérget is simítja. Zöld leveleket fakaszt. Dús lomb borítja a Fa koronáját. Ragyog a Fa.

Ez a Fény nem látható fény, ez a világosság nem sötétség ellentéte.

A burokba mindenki belefér.

Megszületett a Csend. Az egész Világ csendes.

Tűz a Nap. Simogat. Hallom a hangot: hét óra.

14 órája állok. Lassan fordulok.

Iszom. Bekapok egy szőlőcukrot.

A közvetlen valóság és a látomások együtt léteznek. Akadálytalan az átjárás.

Letérdelek egy kicsit. Négykézlábra ereszkedem. A Föld illata. Hangyák. Örömmel állok fel.

Juli és István mosolyognak.

Az áramlás erősödik.

A fejtetőmon keresztül ömlik belém, a Földbe hatol, átjárja, átítatja a Földet, majd feltör és kilép újra. Egyenesítem a gerincem, szélesítem a csatornát.

Nyolc óra! Palkó áll a cöveknél és rámutat. Erőt sugároz. Megkérem, roppantsa ki a hátam. Hátról megölel, én kieresztem a levegőt, szorít, a gerinc ropog. Az irányra vigyázunk. Gáspár ellenőrzi a fényképezőgépeket, Bea figyel, mikor kérek inni, Virág lent van a jurtánál. A gondoskodás, a figyelem körbeölel.

A Nap elindul lefele. Megnyúlnak az árnyékok. Élesek a fények. Érzem a közelgő éjszakát. Ami megtart az, hogy látom a világ szépségét. Vajon éjszaka, ha nem látom a tájat, az eget, mit csodálhatok? Visszatérnek a félelmek? Nem, nem térnek. A sötétben is ott vannak a fák, a hegyek, a sötét égen is ott úsznak a felhők, a sötétben is minden épp olyan gyönyörű, mint nappal csak a szemem nem látja. Sötétben is ragyog a világ. A sötétben is szép a Föld, én vagyok a Föld, mi vagyunk a Föld.

És a csillagok nappal is az égen vannak, amikor nem látjuk őket.

Milyen öröm állni.

Gábor – hallom a nevem. A nevemen szólít egy Hang.

A lemenő Nap utolsó percei. A völgy felől, láthatatlanul, szinte elbújva a mezőt szegélyező erdő mögött egy Hang a nevemen szólít. Életem során már többször hallottam hangot, ami a nevem szólít, de ez most minden korábbtól különbözik. Hatalmas, meleg, fenséges és mindent átölelő. A Hangnak térbeli nagysága is van, épp úgy, ahogy egy meleg szélnek, egy fuvallatnak is tere van. Nem csak azt érzem, ahogy eléri a testem, hanem azt is, ahogy minden

mást - mindenki mást elér. A Hang csendesen és mégis mindent kitöltve bezengi az egész völgyet, az egész Földet. Végtelenül visszhangzik a Hang bennem. A Hang talán női hang, de nem, inkább nemtelen, minden meghatározást felülíró minőségű. Nem valakinek a hangja. Ez a Hang Az a Hang.

Lement a Nap. A Hang óta erőt érzek a közelgő éjszakához. Nem félek. Tudom, hogy nehéz lesz, de messze nem úgy, mint a kezdet.

9 óra. Eltelt 16 óra. Elkezdődik a harmadik, az utolsó 8 óra.

Nem itt állok, hanem mindenhol.

Palkó és Gáspár fáklyákat gyújt. Tüzet raknak, de füstöt a szél felém fújja. Szólok, hogy így kifüstölnek. Arrébb viszik a tüzet. Kell a tűz, hogy éjszaka legyen annyi fény, hogy a fényképezőgépek lássanak. Pont ott teszik le a tüzet, amerre éppen irányban állok, amerre nézek.

Eszegetnek, kolbászt és hagymát sütnek a tűzben. Elhevernek, és nyársakat tartanak a tűzbe. Fáradtak és éhesek. Mulatságos, ahogy az orrom előtt falatoznak. Egyáltalán nem zavar. Átnézek a tűzön és mögöttük, a sötétben láthatatlanul ott ragyog a völgy, az erdő, az állatok, az égbolt. Az élet mögött van az Élet. Közel a fény és könnyen elvakít. Figyelnem kell, hogy mögé lássak.

Csillagok. A folyamatos exponálás hangjai pillanatokkal tűzdelnek az időtlenségbe.

Megtántorodom. De nem esek el. Fárad a talpam. Eszembe jut:

az utam nem előttem, nem mögöttem,

az utam éppen a talpam alatt van.

Szőlőcukor

Mozdul a fáklya. 11 óra.

Elalszanak, de fel-felriadnak.

Csend van. Most már csak úgy álldogálok. Nézem a csillagokat. Egyik lábamról a másikra helyezem a súlyomat. A kapucnit a fejemre húzom. Fordulok 1 fokot.

12 óra, 1 óra, 2 óra

Kérek egy botot, amire kicsit rátámaszkodhatok. Görbe a bot. Hozzágörbülök.

Életút. Háromszor 8 óra.

A gyötrő első harmad, az egyáltalán nem boldog gyermekkor. Ezt a boldog gyermekkor dolgot a felnőttek találták ki. A gyermek fél, szenved, és tele van fájdalommal. Messze még a vége.

A második harmad a felnőtt kor: a bennem élő gyermek felszabadítása, a bolondság életben tartása és a tudatosság ideje. Látva a véget, észreveszem milyen szép az Élet.

A harmadik harmad: fáradt test és békés szellem.

3 óra, 4 óra – a 23. óra

Hajnalodik. A madarak reggelt koncerteznek.

Az utolsó, a 24. órába léptünk! – hallom Palkó hangját.

Elengedem a botot. Kihúzom magam. Egyedül, támasz nélkül szeretnék állni. Újra a Földnek adom magam.

Azonnal új látomások töltik meg a világot. Az arcok megjelennek. Lassan fordulok. Minden pillanatot megélek. Lassan fordulok, de már nem tudom merre, hiszen ez nem a kör vége, hanem az eleje. A felkelő Nap újabb mosolyt simít az arcomra és a szívemre.

Reggel 5 óra van. Eltelt 24 óra.

Semmisem ugyanaz, mint azelőtt volt.

A második Egy-Nap-Fordulat

Alon sivatag, Izrael, Jeruzsálem, Jerikó és a Holttenger között.

Előkészület

Rina és Noa budapesti látogatása indította meg bennem a gondolatot, hogy a 2. fordulatot valahol Jeruzsálem mellett a sivatagban tegyem meg. A döntés hamar megszületett. Gáspárral és Beával utaztam 2011. január harmadikán. Azt terveztem, hogy 6-án napfelkeltekor kezdem a forgást. Az indulás előtti napon azonban váratlanul beállt a derekam. Ilyen nem volt már egy éve. A korábbi súlyos gerincsérvemet már kigyógyítottam. A rendszeres torna és a TaiJi segítségével szinte teljesen elmulasztottam. Ezért aztán nagyon meglepett és megijesztett a vasárnapi derékfájás. Egész nap tornáztam és nyújtottam. Tudtam, hogy ilyen állapotban semmiképpen nem bírnám ki a 24 óra állást. Sürgősen felhívtam Mónit, (aki 5 éve kitornáztatta lebénult jobb lábfejemet,) hogy még hétfőn a gép indulása előtt gyűrje ki, kezelje a derekam. Reggel félhétkor kezdtem a napot Móninál és nyolckor már a repülőtéren voltam. Kicsit javult a helyzet, de egyáltalán nem volt megnyugtató. Amikor megérkeztünk Tel Aviv mellett a Ben Gurion repülőtérré azonnal autót béreltünk és megkerestük azt a kibucot, ahol szállást kaptunk a hétre. A hely neve Kibutz Netiv HaLamed Hei, ahol barátaim, a Vertigo Táncegyüttes vezetői és családjai éltek. Három éve elkezdtek kialakítani egy Eco-Art Village-t (öko-művészfalut), amit azóta is nagy gondossággal építenek. Itt van a próbatermük, a raktáruk, műhelyük, házaik. Gyűjtik az esővizet, szelektíven kezelik a hulladékot, bio a WC, a kert tele gyógynövényekkel, vályogot készítenek, és abból építkeznek, Nap és széleenergiát használnak. A művészi munka mellett ökológiai szemléletük és a Föld védelme vált központi kérdéssé és feladattá életükben. A falu éppen arra a völgyre nézett, ahol annak idején Dávid és Góliát megküzdött. Most frissen hajtott, zöld búzamező borította.

Csak annyit tudtam, hogy Jeruzsálem közelében a sivatagban kell megfordulnom. Adi segített helyet keresni a forgáshoz. Valahol Jeruzsálem és Jericho között a Holt tenger felett van egy varázslatos sivatag. Köves dombság hullámszik, amerre csak a szem ellát. Sehol semmi növényzet. Az út mellett a dombtetőn egy különös fogadó van. Beresith a neve, ami Genesis-t jelent héberül. Jól hangzó név. Ezt a helyet ajánlották arra, hogy a bázisunk legyen, ahol a forgást megelőző éjjel aludni tudunk. Nagyon szépen kialakított, fából-kőből-leplekből, beduinok, de komfortos hely, ahová romantikus alkatú párok járhatnak. Sokan itt tartják az esküvőjüket, sőt az azt követő bulit is. A luxus nászkunyhó nagyon megtervezett, rusztikus épület, szabadtéri jakuzzival, amiből egyenesen a sivatagra látni. Sivatagi jakuzzi. Na itt már gyanús volt, hogy ez nem a mi világunk. Ráadásul elég drága volt a bérlet, mint egy négy-öt csillagos szálloda. De azért elindultam be a sivatagba, hátha rábukkanok a forgáshelyre. Tudtam, hogy túl messze nem mehetek a bázistól, mert az éjszakai tűzhöz fát kell majd odahordani. Addig mentem, míg a dombok mögött eltűnt a Beresith ház, de még így is láttam messze az országút egy kicsiny ívét. Olyan pontot kerestem, ahonnan nem látni mást, csak természetes tájat. De már így is túl távol voltam a kiindulóponttól. Elnéztem a dűnék között és valahol jóval messzebb megpillantottam egy kis vízszintes terepet, rajta valami tipi-kunyhó maradvánnyal. Azt éreztem, az ott a hely legerősebb pontja, az az én helyem. Mégse mentem oda. A cipekedés lehetetlen lett volna ilyen távol és ilyen nehéz terepen. Visszamentem a házhoz. Szerencsére volt még egy lehetőség. Nem messze volt egy falu, Alon. A falu szélén, közvetlenül a sivatag peremén lakott - ahogy Adi mondta – egy nagyon furcsa férfi, aki különös szertartásokat szokott tartani. Szóval lehet, hogy nála lehetne aludni és onnan indulni.

Megtaláltuk a házat. Gondos, sok ötlettel, szinte képzőművészeti tehetséggel kivitelezett építmény, az udvaron egy (zula) beduin menedék valami vas-bádoggal készített eszközzel, lejjebb egy indián izzasztókunyhó, sok fa, kő, és mind ez éppen a sivatag közvetlen határában. És sehol senki. Leültünk a zula elé és néztük a sivatagot, a kődombokat, a dombok közti íveket. Végtelen kötenger. Azonnal éreztem, helyben vagyunk. Fél óra múlva megjött a gazda. Avi, géppisztollyal a vállán, de mosolygósan. Engem ez már nem lepett meg itt Izraelben, de Gazsi és Bea kicsit tartózkodóak voltak. Furcsa nekünk egy olyan emberrel beszélgetni, akinek olyan természetességgel fityeg a vállán a fegyver, mint egy uzsonnás tarisznya. Így főz kávékat könnyedén társalogva vagy vág fát, egy pillanatra sem teszi le. Mint mondta épp munkában van, csak hazaugrott, hogy velünk találkozzon. Adi summázva elmondta neki mi a terv, mi is az, amit szeretnénk végrehajtani. Láthatóan azonnal megtetszett neki, sőt különös jelnek és emiatt kitüntetésnek tekintette, hogy épp az ő házához vezetett minket a sors. Azonnal felajánlotta a beduin kunyhót bázisnak, sőt a forgáshoz egy konkrét helyet is javasolt lent a sivatagban. Nincs túl messze és nagyon "erős" pont. Így is hívta: a PONT. Azonnal le is indultunk. Meglehetősen meredeken mentünk lefelé, de a távolban hamarosan felbukkant a hely. Hihetetlen! Ugyan az a kis vízszintes tér volt, amit egy órával korábban láttam a Beresith ház felől, a tipi-kunyhó maradványaival. Innen jóval közelebb volt. Ezek után nem volt kérdéses, hogy megvan a forgáspont helye is. Az út felfelé, vissza a házhoz viszont nagyon kemény, combos volt. Útközben többször meg kellett állni, pihenni. Avi még sokat mesélt a saját szertartásairól, az izzasztókunyhóról és más dél-amerikai szertartásokról, amiket ők ott nála és a sivatagban gyakorolnak. Megszállott Castaneda követő volt. Láthatóan úgy érezte, hogy a mi tervünk világa erős rokonságot mutat az ő mentalitásával. A test terhelése által a határok kitágítása, a kitartás, a szellemi út. Ennek a dél-amerikai spirituális vonalnak váratlan jelenléte is megerősített abban, hogy jó úton járunk, hiszen Ruw éppen Dél-Amerikában volt ekkor. Elkezdtünk berendezkedni. Levittünk egy komoly adag fát a PONT-hoz. Lent megkerestem a forgás, a Tengely pontos helyét. Gáspár, Bea és Avi egy barátja, Moav segített. Gáspár megjelölte a kamerák helyét. Azt terveztük, hogy az előző forgás két fényképezőgépes felvételétől eltérően most egy 2 percenként kattogó fényképezőgépet és egy videó kamerát használunk. Így Gáspár sokkal szabadabban és színesebben tud majd mozogni és filmezni. Moavtól tudtam meg, hogy az egyik domb mögött egy kis patakhoz állatok járnak inni. Antilopok, hiénák, madarak és valami tüskés állat is él a környéken. A hiénákat gyakran hallottam. A táj leírhatatlan. Kopárság, szárazság, festményszerű színek, évezredek hangulata és tudása a földben. Csak a hullámzó köves talaj és az ég látható, semmi más. Bea segítségével apró kövekből kiraktunk egy kis, egy méter átmérőjű kört, amiben majd állni fogok. A kis kövek 24 részre osztották a kört és további kőszilánkokkal, sugár irányban kirakva mutatták, hogy merre kell majd néznie. A sugarak meghosszabbításában, messzebb egy tíz méter sugarú körben nagyobb, súlyos köveket raktunk. Beálltam a helyemre, leendő Tengely helyére. Körülöttem három koncentrikus kő-kört éreztem. Az egy méterest, a tíz méterest és a látóhatáron a dombok gerince által rajzolt horizontot. Gyönyörűen, szakrálissá vált a hely. Eszembe jutott az új-mexikói szobrász hatalmas megalit köre és a 13 Nagymama. A forgást kb. keleten akartam kezdeni, és a Nap mozgását követve folytatni. Iránytűnk nem volt, de a pontos idő és a Nap állásának segítségével kimértem merre van Dél. Innen szerkesztettük ki a keleti és a többi irányt. A nap folyamán kétszer hoztunk Gáspárral és Moavval fát, pedig a visszaút egyszer is kimerítő volt. A második felmenetel után éreztem, hogy bedagadt a térdem mögötti hajlat. Már sántikáltam. Fájós derekam és a térdem mind aggodalommal töltött el mégsem gondoltam, hogy kíméljem magam. Sőt. A kétségek azonban felébredtek. Nem éreztem magam felkészültnek. Ez első forgás után most már sejtettem mi vár rám, bár azzal is tisztában voltam, hogy most minden más lesz. Tudtam, ez alkalommal rövid lesz a nappal és hosszabb az éjszaka, hiszen január van. Már ettől is nehezebbnek ígérkezett a mostani forgás. Jól tudtam, hogy a derékfájás, a térdhajlat bedagadása mind a félelem pszichoszomatikus jelzése, testem menekülési kísérlete

a feladat elől. Persze nem adtam meg magam. Próbáltam megnyugodni. Már két napja nem ettem, hogy a test ürítésének szüksége ne szakítsa meg a 24 órás folyamatot. Avi este még rákérdezett, hogy csapatával, - úgy tíz fiatallal, akikkel a rítusaikat csinálják - lejöhetnek-e hozzám a forgás alatt. Megegyeztünk, hogy lejöhetnek, ha csendben maradnak és jelenlétükkel, figyelmükkel segítenek engem. Tudtam, hogy nem csak ők fognak meglátogatni. Merav, Rina és Adi is jelezte, hogy valamikor nappal vagy éjjel szeretnének velem lenni a forgásban. Gáspárral, Beával úgy terveztük 5-kor kelünk, 6-kor, még sötétben lemegyünk a PONT-hoz és 6:40-kor, napfelkeltekor kezdünk. Tüzet raktunk és a beduin kunyhóban aludtunk. Reggel a telefonom hárfa hangú ébresztőjére keltünk. Így Sári lányom is jelen lett. Nekivágtunk a sivatagnak. Lábunk alatt zörögtek a gördülő kövek, egy kakas folyamatosan reggelt kiáltozott, hiénák megtévesztésig úgy ordítottak, mint a dühödte emberek. Aztán mindenki elhallgatott. Leértünk. Gáspár észrevette, hogy a fényképezőgép automata kioldóját fent hagyta a bázison. Újra felrohant. Tudtam, hogy kezdésre már nem ér vissza a PONT-hoz. 6 óra 40-kor beálltam a körbe, és keletnek fordulva vettem egy olyan mély levegőt, mintha az 24 órára elegendő lehetne. Elkezdődött.

2010. január 6.
Napkelte 6:40

A fordulat

Természetesen minden más volt, mint az első alkalommal. Talán csak a testi fájdalmak voltak hasonlóak. Az egész 24 óra egyetlen hullámzó folyamattá állt össze, amit néhány rövidebb-hosszabb ideig tartó, kiemelkedő állapot vagy esemény színesített. Alig egy fél órára a kezdéstől érzékeltem, hogy megérkezett Merav és Rina, akik mögöttem úgy 30 méterre elhelyezkedtek a köves földön és csendes meditációba kezdtek.

Az első 4 óra teljességgel békésen, csupán a testi szenvedéssel telt el. Figyelmemet is ez kötötte le. Tudatommal folyamatosan lazítottam a derekam melletti feszült izmokat, keringtettem magamban az éltető energiát. Légzésemet annyira lelassítottam, hogy jó ideig percenként csak egyszer vettem levegőt. Nem volt szükségem sem italra, sem a szőlőcukrokra. Éreztem, hogy Rina és Merav szinte kövekké váltak mögöttem, és a sivatagba olvadtak, mint apró dombok. Csak arra összpontosítottam, hogy a testem kibírja a 24 órát. Bea félóránként bement az időt és óránként arrább rakta a jelző vándorkövet, hogy finoman ráigazíthassam magam a pontos irányra. Egyre melegebb volt, de most így télen ez a 20 fok kifejezetten jólesett. Tekintetemet próbáltam lassan, az idő múlásával megegyező sebességgel vezetni. Ez nem volt könnyű. A köröm kirakott egy méter átmérőjű kör 24 ívdarabkája egyenként 13 cm-es volt. Így, ha a lábam elé néztem, akkor tekintetemnek egy óra alatt 13 cm-t kellett haladnia. De a nagyobb 10 m átmérőjű kört nézve is óránként csak 1,3m-t haladt a tekintetem. Ezt szinte lehetetlen volt beosztanom és követnem. Ezért a jelzőkövek irányának meghosszabbításában elnéztem egészen a látóhatárig, a szikkadt dombok és az ég találkozásáig. Ott egy óra már legalább 200 m-es, de volt, hogy akár 3000 méteres utat jelentett a szememnek, attól függően, hogy milyen messze volt a horizont. Így hát figyelmem hol a testem, hol a dombok gerince mentén vándorolt. Ez a kilassítás minden gondolatomat lekötötte, vagyis kizárta. Nem voltak sem képek, sem felismerések. Csak a jelenlét, a forgás maga.

Semmilyen hangot nem hallottam, mégsem volt Csend. Ez egyre feltűnőbb lett. Állandó zajt éreztem. Nem a fülemmel, hanem mélyen belül, minden sejtemmel. Azt gondoltam, talán én magam vagyok zajos. Talán gondolataim csapnak zajt bennem. Üresség meditációba kezdtem. Hamar megszűnt minden belső zaj, nem volt bennem semmi gondolat csak a végtelen űr. Mégsem volt Csend. Nem értettem, de tudomásul vettem.

Az ötödik órára azonban teljesen elfáradtam. Fizikailag is, szellemileg is. Éreztem, hogy erőm kezd elszivárogni. Csikung gyakorlatokkal frissítettem magam. Az ismert mozdulatokat többször megismétltem. Fél óra múltán a karmozdulatok és a légzés összesimultak, kezdtem

magam újra rendezettnek érezni. Ekkor meglepetésemre mozdulataim ismeretlen utakat kezdtek bejárni. Karom szinte önmagától mozgott. Nem én irányítottam. Hagytam, hogy tegye, amit tennie kell, és én csak követtem, figyeltem mit is csinálok. Karom egyre gyakorlottabban járta be ugyan azt az utat. Fejem felett nagy kört rajzolt, mintegy szétválasztva és egyben összekötve az Eget a Földdel. Majd a testem előtt elhaladva a derekamtól kezdve végigsimította a combomat, mintha valamit kipréselne belőlem a lábamon át a földbe. Egyre tisztábban éreztem, ahogy a tenyeremben és karomban összegyűlt égi energiákat a gerincemen és lábamon át a talajba vezettem. Nem én csináltam, én csupán végrehajtottam. Fél órán át megállás nélkül járt a karom. Testem, mint üres csatorna engedte át magán az univerzum erejét és adta a földnek. De nem az egész Földhöz kapcsolódtam, csupán a talpam alatti és a környező biblikus táj általam látható, érzékelhető darabjához. Karom egyszer csak leállt és az első gondolat ekkor jelentkezett. - Felderengett, hogy tavaly májusban, az első forgásom alkalmával a pilisi erdők, a sok zöld mennyi energiát adtak nekem. Most itt ez a varázslatos környezet azonban nem ad, hanem elvesz. Megértettem, hogy a föld, amin állok hihetetlenül szomjas. De nem csak vízre. A sivatagos, kiszáradt jellege inkább csak analógiája annak, ahogy a tiszta égi energiákra vágyik. Eleinte tőlem vonta el a szükséges erőt, belőlem szívta ki az életet, majd mielőtt elpusztított volna, megmozdított, cselekvésre ösztönzött. Megtanított, hogy magamat feladva kövessem azt, ami mozgatja a világot és így engem is. Eszközzé váltam, az áramláshoz szükséges csatornává. Csak így maradhattam talpon, vagyis életben. A szerepem egyértelművé vált, s bár ez megnyugtatót, de az állást könnyebbé nem tette.

A hatodik órában éreztem, hogy Merav visszaindul, fel a dombon, hazafelé.

A hetedik órában a fizikai fájdalom minden sejtemet átjárta. Éreztem mi vár még rám. A hitem kezdett elhagyni, a kételyek kezdtek ellepni. Van ennek az egésznek értelme? Csak magamnak bizonyítok vagy valóban szellemi utat járok? Makacsságom, hogy végig állom a 24 órát nem csak büszkeség, önfejlés, hiúság, akaratosság, önmagam legyőzésének mámorító reménye? Nem az lenne-e az igazi tett, ha merném abbahagyni? Alig vártam, hogy elteljen 8 óra. Azt reméltem, hogy mint az első alkalommal addigra annyira kibírhatalanná válik a lét, hogy átbillenek és jön a feloldás, a képek és felismerések. A Föld majd meghálálja erőfeszítéseimet. - Nem így történt. Eleinte azt gondoltam, azért nem történik meg az átszakadás, mert nem összpontosítok eléggé magára az egész Földre. Figyelmemmel ekkor hosszasan átöleltem a bolygót, de hiába. Reményeim elvárásokká fajultak, tettem csereeszközzé vált köztem és a Föld között. Kufárrá süllyedtem. De a Földdel nem lehet üzletelni. Nem adott feloldást, nem küldött üzenetet, nem dicsért meg és nem könnyítette meg a küldetésemet. Azért, mert tavaly májusban elhalmozott számos csodával, élménnyel, felismeréssel, ez nem jelenti, hogy ez a dolga, kötelessége, amit én elvárhatok tettemért cserébe. Rájöttem, hogy mindent el kell engednem. A reményt, a vágyat a felismerésekre, a megvilágosodásra. Teljes önzetlenséggel kell tudnom kiállni a sivatag közepére, semmit nem várva és remélve viszonzásul. Csak tiszta létezéssel jelen lenni, ahogy a Föld maga. Nekem sem kell semmi különös tenni, érezni, helyesen gondolkodni, a fejemet törni. Most csak forogni kell, és abban teljes mértékben elmerülve jelen lenni. Cselekedni. Önzetlenül. Azzal szembesültem, hogy még nagyon sok dolgom van az Egommal. A pilisi forgás élménye megmutatta az egótlan lét csodáját. Valójában csak felvillantotta. Azt hittem, vagy akartam hinni, hogy megszabadultam tőle. Itt azonban a kövek közti kilassítás, mint egy idő-nagyító alatt megmutatta, hogy milyen rafináltan játszom ki saját magam. Hogyan szivárgott vissza az ego a hétköznapokon át. Az alázatnak nevezett büszkeségem, az önzetlenség köntösébe öltözött kufárkodásom, a küldetésnek nevezett elkülönültségem mind az egom játéka. Csak az lehet alázatos, szerény és önzetlen, aki nem tudja mi az alázat, a szerénység és önzetlenség. Vagy ha tudja, hát lemond róla és elfelejti. Azután a lemondásról is le kell mondani, és azt is el kell felejteni.

Álltam tovább, éreztem a derekamat, a lábamat, a folyamatos fájdalmat, ami nem enyhült. Nem jött feloldás. A Nap a horizont felé közelített. Délután 4 óra lehetett, a kilencedik órák. A szenvedés állandósult. Újabb gondolatok leptek meg.

Felfogtam, hogy a kín valószínűleg hajnalig elkísér. Ez alkalommal nem lesz feloldás. De nem csak elvárásaim, hanem korábbi tapasztalataim miatt is. Ha felkészült nem is vagyok, de testem, lelkem, szellemem mégis edzettebb, mint az első alkalommal. Ez azonban nem könnyítette meg a dolgomat. A teherbírásom növekedett csak. Az első alkalomba meglehetősen naivan futottam bele és aránylag hamar, nyolc óra után el is jutottam tűrőképességem határáig. Most azonban ez a határ jóval messzebb lesz. Míg gyenge vagyok, hamar bekövetkezhet a megváltó összeroppanás. De minél tapasztaltabb, gyakorlottabb, edzettebb vagyok, annál később jutok el addig a holtpontra, amin már csak át kell lépni. Ha tágítom a határait, akkor ahhoz több kerítés is kell. S azokat lebontani sokkal több munka. Épp úgy, mint a tudás, aminek növekedése nem csökkenti az ismeretlen halmazát, hanem növeli azt. Minél többet tudok, annál többet látok abból, amit nem tudok. Így hát, minél edzettebb leszek, annál tovább bírom, s a határ egyre messzebb kerül, egészen addig, míg eléri a 24 órát, vagy tovább, az egész élet hosszát. Tehát a kitartó szorgalom jutalma nem az, hogy egyre könnyebb, hanem, hogy nehezebb lesz, és akár az egész élet szenvedéssé válhat. Sőt bizonyosan az is lesz. De akkor hol a megnyugvás, a béke, a boldogság? A kitartó keresés eredménye, hogy végül az egész élet szenvedésé válik és csak a halál hozza el a megváltást? Vagy szenvedés, vagy megváltás? Vajon valóban csak az egyik lehetséges egy időben? Jó vagy rossz? Igen vagy nem? A polaritás vagylagossága a törvény? Tudom, hogy nem. A kettő egyesítése az út. Ez a feladat. Egyszerre megélni a szenvedést és a megváltást, hogy a kettő egymásban feloldódjon. Hogy a cél ne a szenvedéstől való megszabadulás és ne a megváltás elérése legyen. Csupán az Elfogadás, az ellenállás nélküli Feloldódás, ahol végül már nincs vágy és cél. Nincs akarás, és nincs reménykedés. Csak maga az Élet van. És ehhez a tett vezet, a tiszta jelenléttel végrehajtott tett. A világ rendjével megegyező cselekvés. A nem-cselekvő cselekvés a wei wu wei. Most ez a Forgás maga. Visszatértem tehát oda, ahonnan elindultam. A Forgás értelme a Forgás maga. Mert az Élet értelme az Élet maga.

Lement a Nap. 5 óra van.

Több mint tíz órája állok. Jön az éjszaka. Ez alkalommal hosszabb lesz, mint a Látóhegyen. Tíz óra a fényben és tizenégy a sötétségben. Igyekszem nem előre látni a rám váró feladatot, csak Jelen lenni. Rina is hazamegy. Várják a gyerekek. Holnap munka van. Míg jelen voltak, Merav és Rina, mindketten álltak velem néhány órát. Ez új élmény volt nekem is. Tudtam, hogy jó nekik az állás, a csatlakozás, a segítség, az energia önzetlen adása. Éreztem, hogy ők kételyek és félelmek nélkül vannak jelen.

Gáspár begyújtja a tüzet. Lassan eltűnik a táj, csak a kontúrok sejlének, azután már az sem. Tűz, csillagok és sötétség. Nincs Hold. A ropogó tűz hangja. Máskor ez a hang kierősíti a világ Csendjét, de most nem. A hangtalan zaj, amit már délelőtt érzékelttem folyamatosan jelen van.

A szél erősödik. Az éjszaka idejére a jelző kövek helyére gyertyákat terveztünk tenni, hogy a sötétben is lássam az irányt. Azonban még az üvegedénybe süllyesztett gyertyákat is elfújja az erős szél. Már nem látom a távoli irányjelző köveket, csak a lábam körüli apróbbakat, amiket egy méter átmérőben, a kört 24 részre osztva, sugárirányban raktunk ki. Egy napkorong a rajzolata, kő-fény-sugarakkal. Mostantól én magam rakosgatok arrébb egy kis szürke követ, sugárról két sugár közé, majd a következő sugárra. Fél óránként 7,5 cm-t. Lassan leguggolok és az apró követ nagyon finoman megemelve arrébb helyezem. Ez a gesztus az éj folyamán rituálissá válik. A leguggolás és felállás óriási mozdulat ahhoz a kicsiny mozdulathoz képest, ahogy a követ arrébb teszem. Ettől még hangsúlyosabb a gesztus. Kicsit abszurd, de finom. Rituális, de nem teátrális. Lány, de nem édes. Fájdalmasan lassú, de nem nehézkes.

A szél felém fújja a füstöt. Már megint. Pontosan ez volt a Pilisben is, az első fordulónál. A tűz tőlem néhány méterre az emelkedő felé van. Ahogy esti levegő lehül, megindul a

légáramlat a völgy irányába lefelé. Látom, hogy ez hajnalig így tart majd. A füst órákon át felém fog szállni. Jelzem Gáspárnak, hogy így nem fogom bírni, nem kapok levegőt, és a szemem is könnybe lábadt már. Ő gyakorlottan arrább költözteti a tüzet.

Este 10 óra lehet. Árnyakat látok a dombok tetején. Valószínűleg Avi és csapata közeledik. Közben érzem, hogy fáradok. A végletesen lekicsinyített 48-as és 108 TaiJi formát mozgom. Kifejezetten élvezem, ahogy mozdulatlan lábbal nem lépve lépek, az irányokat mind átfordítom arra, amerre nézmem kell, kezem szinte láthatatlanul apró mozdulatokkal írja a formagyakorlat íveit. I-csing. Belül minden megtörténik: mozdulat, légzés, ívek, körök, a könnyűség, a lágyság, a teli és üres váltakozása, a fent és lent összhangja, a kint és bent harmóniája és a szüntelen folytonosság. De valamiért most sincs Csend. Ez egyre feltűnőbb. Néha megállok és lábammal topogok. Pont úgy, ahogy a Pilisben is tettem.

Látom, hogy Aviékát megelőzve Adi és Noa is megjönnek. Letelepednek a tűzhöz. Közben érzékelem, hogy Aviék is megérkeznek és tőlem távolabb valami gyakorlatfélébe kezdenek. Mágikus gesztusok koreográfiája. Legalább fél óra. Bea jelzi az időt és én arrébb rakom a kis követ. Látom, hogy Gáspár és Avi beszélnek valamiről. Aztán Gazsi hozzám jön és halkan megkérdezi, hogy Aviék körbeállhatnak-e. Bólintok. Tisztes körben megállnak körülöttem, úgy tízen. A korábbi mágikus mozdulatsort ismétlik el együtt. Hangos légzés kíséri minden mozdulatukat. Én középen mozdulatlanul állok. Hagyom, hogy az ő energiájuk feltöltsön. Érzem, hogy fiatalok, lelkesek, jó szándékúak, bár még nem felkészültek. Mégis erőt adnak. Már nem mozdulnak, csak állnak körülöttem mozdulatlanul, úgy félórát. Bea hangja. Rakom a kis követ. Avi csukott szemmel. Rám hangolódik. Érzem a büszkeségét, ahogy a fiatalok Mesternek szólítják. Valami ambivalens, de nem bántó. Emberi. A fiatalok közül nem mindenki bírja az állást, már tíz perc után szenvednek a mozdulatlanságtól. Majd Avi megkegyelmez nekik és kinyitja a szemét. Meghajlok, hogy köszönésemmel megsegítsem távozásukat. Valójában elküldöm őket. Elvonulnak. Halkan sutyorognak, majd visszatérnek, egy-egy farönkkel, amit a többi fa mellé dobnak, majd leülnek a tűzhöz, velem szemben. Még egy órát vagyunk így együtt. Lassan elfelejtkezem a jelenlétükről. Bea hangja. Arrébb rakom a kicsi követ. Éppen az északi sarkcsillag felé állok. Az ott egy másik tengely. Forog körülöttem a Göncöl és az egész égbolt. A sarkcsillag és köztem egy egyenes, a csillagok köröznek, a Föld fordul. Geometria vagyunk. A tűz szikrákat vet. Avi csapata végül feláll, búcsúzóul meghajolnak felém. Én is meghajlok újra. Furcsán érzem magam. Valami tisztelet féle övez. Úgy érzem, mint egy rám rakott szerepet. Nem tudok vele mit kezdeni. Ez az ő történetük. Én csak állok és forgok. Elmennek. Aviék jelenléte részben felébresztett, kikökkentett magamba fordult állapotomból, ami nagyon jókor jött, másrészt megzavarta befelé figyelésemet, természetes, viselkedésmentes létezésemet. Felszabadító volt távozásuk. Adi és Noa a tűz körül ülnek. Csendes tanúi voltak e különös látogatásnak. Örültem, hogy újra magunk vagyunk. Folytathatjuk az utazást.

Az idő lassan múlik. Talpam és vádlim kezd bemerevedni, félek begörcsöl. Topogni kezdek. Ütemesen dobbantok. Bal jobb, bal jobb. Aztán duplázva. Bal-bal, jobb-jobb. Zeng a kövölgy. Elnézek jobbra. A messzi távolban Jerikó és még messzebb Jordánia fényeit látom. Nappal nem tűnt fel, hogy arra élet lenne. No lám, valami nem nappal, hanem éjjel látható. Most még csak tekintetemet fordítom oda. Ez az irány a hajnal iránya lesz. Testem csak akkor fog odafordulni, úgy hat óra múlva. Most ahogy arra nézek, a jövőt látom, fényeket az éjszakában, megváltást a szenvedés után. Visszanézek a jelen irányába, előre, magam elé a földre, a kis kődarabra, majd fel az égre, a csillagokra. Ez a Jelen. Türelem. Várakozás. Helyes irány teljes testtel. A Most jelen pillanata az előbb még Jövő volt, és nemsokára Múlt lesz. Fut az idő a kövekkel kirakott kör ívéen. De a kör közepén nincs se Múlt, se Jelen, se Jövő. Időtengely. Itt állok.

Bea egy piros paprikát vesz elő. – Kéred? – kérdi, talán kicsit túl hangosan itt az éjszakában. – Intek, hogy kérem. Mikor átadja a paprikát, halkán mondom neki – Csak suttogva beszélj! Apró darabokat harapok a paprikából. Friss, ropogós, húsos. Hihetetlen hangos, ahogy rágom.

Az ízek szokatlanul intenzívek. Piros színét még jobban kierősíti a tűz lobogása. Legalább félórán át rágcسالom, mire elfogy. A magokat, a csumáját is megeszem, csak a kis zöld szarát dobom a tűzbe.

Noa feláll a tűz mellől. Csukott szemmel álldogál velem egy fél órát. Tudom, hogy jó neki állni. Jó, ahogy Rinának, Meravnak és Aviéknak is jó volt. Szabadon, minden kötelezettség, szenvedés nélkül, békésen és boldogan. Később visszaül a tűzhöz. Hideg van. Noa és Adi összebújnak a tűznél. Fejük a porban, lábuk szinte a tűzben. Forgolódnak. Hol a hátuk, hol a hasuk fázik. 4-5 Celsius lehet. Én nem fázom. Alaposan beöltöztem. Megkaptam Adi sapkáját. Eszegetem a szőlőcukrot. Az is melegít. Jerikó és Jordánia fényei most már tényleg a látómezőmben világlanak. Mint a csillagos égbolt tükre, lent a Föld színén. A kicsi követ arrébb teszem. Éjjel két óra van.

Gáspár settenkedik a sötétben a videó kamerával. Mindig máshol bukkan fel. Érzem, hogy elemében van. A fotós-videóművész vadász ösztöne egyre jobban megéled az tűz fényében remegő éjszakai sivatagban. Ez a terep valóságos képi kincsésbánya. Én már dülöngélek. Egyre megtörtebbnek érzem magam. A kimerültség alázatossá tesz. Semmit nem akarok, csak állni, talpon maradni. Néha megbillenek, megtántorodom, majdnem elesek. Kezem a semmiben hadonászva kapkod, míg visszanyerem az egyensúlyomat. Még nem kérem az előkészített botot. Majd csak 5-6 óra körül. Észreveszem, hogy tervezek. Igyekszem kitalálni, hogyan osszam be az erőmet. Aztán egyszer csak nem gondolkodom többet. Már nem tudok. 3 óra telik el anélkül, hogy magamnál lennék. A kicsi követ mégis rendszeresen odébb teszem. Fordulok, állok. Most már csak történés van, nem cselekvés. Akarat és szándék nélküli létezés. Ahogy a Természet él. A szenvedést is meg lehet szokni. Már annyira fáj, hogy nem fáj.

Nincs mámor.

Nincs Csend.

Világosodik.

Botot kérek, hogy támaszkodhassak. Így már kicsit jobb. Izrael földjén állok a sivatagban, egy kődomb peremén, kezemben bot. Rágörnyedek. Tekintetem a távolba mered, el a kőtenger hullámai felett. Semmi mást nem látni már. Pátosz nélkül, mégis biblikus a kép. Inkább megmagyarázhatatlan humora van a pillanatnak. 3000 év nehezedik rám. De a súly nem felülről, hanem letről a föld felől nyom.

Hat óra van. Tudom, hogy hat óra negyvenkor telik le a 24 óra.

Adi és Noa felébrednek. Kiülnek a kőterasz szélére arccal a völgynek, a napfelkeltének, ahogyan én is állok. Csendesen várjuk a megváltást. Dülöngélésem szinte folyamatos finom ringássá alakul. Mint egy visszájára fordított altató dal, mozgásban. Ébresztő dal. Ébresztő tánc. A felhőkön mozgó fények a dallam. A dombokat simogató árnyak, mint hajnali cirógatások. Itt a reggel! Kelj fel!

Leteszem a botot, hogy a reggelt már a saját lábamon éljem meg. A Pilisben is letettem. Ez már a rituálé része. Figyelmemmel megragadom testemet, a tájat, az egész Földet. Semmit se nézek, minden látok. Összeolvadunk.

6 óra 40 mondja Bea.

Eltelt 24 óra. Lassan kilépek a körből.

Néhány lépést teszek. Noa mosolyog. Adi hitetlenkedve csóválja fejét. Sétálgatok kicsit, majd leülök egy farönkre. Nézem a tájat. 5 perc és érzem fel kell állnom. Nem tudok ülni. Pakolni kezdek. Mindenki megmozdul. Tüzet oltunk. Összecsomagolunk és elindulunk fel, Alon felé. Ez most nehéz lesz. Fél óra kemény hegymenet, csomagokkal.

Útközben többször megállok.

Ráérek. Pihenek.

Egy kakas reggelt kiáltozik.

Visszhangzik a kő völgy.

Visszanézek a köves, dombos sivatagra és azt látom,

hogy még mindig ott állok lent,
gyökeret eresztve,
úgy tűnik örökre.

...

Utórezgés

Visszatértünk a Dávid völgybe, Netiv HaLamed Hei-be, ahol egy rövid, 3 órás alvás után Beával és Gáspárral összeültünk, hogy még friss, nyers állapotban osszerakjuk tapasztalatainkat. Sok mindent ekkor értettünk meg.

A legkülönösebb az volt, hogy soha nem volt Csend, pedig nem voltak hangok. Az első Egy-Nap-Fordulat alkalmával, a Pilisben órákig volt olyan csend, mintha a Világ, az Élet szünetet tartana, pedig ott még motocrossosok is elrobogtak mellettünk. Most ez a Csend egy pillanatra sem teremtődött meg. Úgy éreztem, hogy itt a Föld felszíni rétegének van egy egyedi erőtere, mintha a kövekből a történelmi és emberi emlékek sokkal erősebben sugároznak, mint ahogy a Föld elemi tudásának finom rezgései hatnak. Itt az Ember-Világ- Tengelynek először át kell hatolni egy olyan közetrétegen, amelyik emberi konfliktusokkal és eszmékkel van átítatva. A Tengely ez esetben egyben olyan Kút is, ami abban segít, hogy ezt a makacs köves réteget átmoszuk a gondolattalan tudattal. Csak e megzavart réteg alól, az érintetlen mélyből tud a Föld üzenni. Jeruzsálem is a közelben vibrál. A kövek tárolják és közvetítik az emberek által keltett rezgéseket is. Ráadásul itt nem csak a múlt, hanem a jelen is folyamatosan „szennyezi” a köveket. Megtisztításuk nem lehetetlen, de nem egyszeri alkalommal és nem egyedül. Valószínűleg ez sok helyen így van, így lesz még.

Ez volt a második alkalom, a második fordulat. Ez még nem elég, hogy az Egy-Nap-Fordulat szertartás rendje kitisztuljon bennem, de valami azért már egyre bizonyosabb.:

1. Egy nap, 24 óra. Napfelkeltétől napfelkeltéig.
  2. Egy fordulat a saját Tengely körül Kelet felől kezdve. Végig talpon maradva, az irányt tartva a kis körön belül. Mozgás megengedett.
  3. Három kör
- 1 kör: 1m átmérőjű kör sugárirányban apró kövekkel 24 részre osztva,
2 kör: 10m átmérőjű kör 24 részre osztva nagy kövekkel vagy levert fa cövekekkel,
3 kör: a horizont
4. Vándorkövek és vándorviharlámpák. A segítő két vándorkövet nappal, a két vándorviharlámpát pedig éjjel, felváltva óráról órára arrébb helyezi, mutatva a helyes irányt, honnan hová tart fordulat az adott órán belül.
  5. Csend. Senki sem beszél. Ha feltétlenül muszáj, akkor suttogva.
  6. Tűz. Tűz az 1m-es és a 10 m-es kör között, naplementekor meggyújtva. Ez a tűz a segítőknak van és az estleges felvételhez ad fényt. A szélirányt mindig figyelni kell, hogy a füst ne a Tengely, a forduló ember felé menjen.
  7. Bot. Lehet állni botra támaszkodva is, de az utolsó fél óra bot nélkül.
  8. Segítők. Az 1 vagy 2 segéd feladata óránként a vándorkő-vándorviharlámpa áthelyezése, tűzrakás és táplálás, innivaló, ruházat adása vagy elvétele, és figyelem. A segéd szabadon mozoghat.
  9. Látogatók. Minden látogató csak akkor lehet ott, ha jelenlétével, figyelmével, meditációjával segíti a forduló embert. Bármikor állhat vagy foroghat percekre vagy órákra. Nem beszélnek. Sétálhatnak a környéken, de lehetőleg ne legyenek a forgó ember látósugarában.

A harmadik Egy-Nap-Fordulat

Pilis, Látóhegy, 2011 június 21, az év leghosszabb napja és legrövidebb éjjele.
Napkelte 4:46.

Emlék az első kettőből:
/Ürességgel telítve//
Nem itt állok, hanem mindenhol.
//A Föld nem a lábam alatt van, hanem körülvesz.
A Zaj a Csend része.
Nincs elkülönültség/

Tudtam, hogy nem lesz könnyebb, hogy semmi sem úgy történik, ahogy azt akár sejthetném. Sosem lesz könnyebb. Sőt. És lesz még több fordulat is. Mindig más a tapasztalás. Nagyon erős az élmény és a vele megszerzett tudás. Azonnal testbe, mélyre, zsigerekbe megy. Élhető, gesztusokban átadható. Ugyanakkor ez nem csak önbeavatás, hanem szolgálat is. Minden ember, a Föld, de elsősorban a Teljesség spirituális szolgálata, amit folyamatosan művelni kell.

A mostani, 3. Egy-Nap-Fordulat rítus-meditáció irányultsága az volt, hogy a Tengely-Oszlop belül üressé váljon, s így csatornaként szolgáljon az Ég és a Föld összekötőjeként. Az Oszlop szerepe részben a tartás, de különös módon nagyobb részben az összekötés, az átérésztés. A szolgálat.
Vágytam szolgálni oszlopként, művészként, apaként.

Ez a fordulat többek közt abban is különbözött az előző kettőtől, hogy Gyöngyi is megfordult. Mindkettőnknek volt két-két segítőtje a helyszínen.
Gyöngyinek Márta és Tóni, nekem Bea és Tóni (másik Tóni).
Már 20-án felmentünk a hegyre.
Szűk körben hírül adtam, hogy fordulni fogunk, és ha úgy érzi valaki, hogy szívesen velünk lenne, azt örömmel és köszönettel vesszük. Kell a támasz, akár távolról jön, akár a helyszínről. Akinek van kedve áll egy kicsit, talán fordul egy órát, vagy csak üldögél és összehangolódik. Nem voltak szigorú szabályok. Annyit tudtam és kértem, hogy ami igazán segít bennünket az a Csend, és a Figyelem.
Lajos is megérkezett még 20-án este 9-kor. Majd másnap megjelent: Zoli, Sipi, Anna, Kinga, akik weight flow-sok. És ott volt még Féva, Eszter, Salome, Ruw-Keya, István, Holló és Tűzvirág, majd váratlanul Yvette fehér egyen mez társaságával.

A 24 órás tapasztalat leírása most nem lehet kronologikus. Egyrészt, mert nem útja volt a nap eseményeinek, hanem térbeli kiterjedése. Másrészt még mindig tart, és nem szűnik meg jelen lenni minden pillanatomban. Nagy erőfeszítembe kerül, hogy ilyen tárgyilagosan és érthetően írjak. Úgy érzem, most másképp tudom átadni azt, ami átadhatatlan.
Íme:

Ruhát kaptam a forgáshoz. Nyersvászon. Nadrág, ing kapucnival, hosszú kabát és egy fejfedő, amit végül nem vettem fel. Inkább a régit. Az ujjatlan póló otthonról, a régi fiókból. Mert meleg lesz, tudom. Szertartás ruha, performansz jelmez, alkalmi hétköznapi, laza emelkedettség, tisztelet, egyszerűség, korszaktalanság, a felkészültség, mint alázat. Az alázat öltözete, viselkedésmentesen. Lassan elfelejtem, mi van rajtam. Lassan elfelejtem, ki van a

ruhában. Jól áll nekem ez a ruha? „Jól állok ebben a ruhában?” Idézek bölcs Áron fiamtól. Állok benne.

Lassan fordulok, szinte csak állok. Folyamatosan látok. Képek kint, képek bent. Átlátok magamon. Tartom az irányt. Tartom-tartom, de nem a kezemmel, nem a szememmel, nem a gondolatommal. Bárhová nézek, bármit látok, az irányt nem a szemem, hanem a szívem mutatja. A külső tekintetkép erővel táplál, örömmel tölt, mosolyt fakaszt, békességet áraszt. És mégis. Az irányt a testem, a mellkasom, s benne a szívem mutatja. A „nézőpont” nem a szem nézése. A nyitott szív: nézőpont. A szív átlátja a tér minden irányát, közelségét és távolságát, időn túli viszonyait. A szív a kiáradás és elfogadás lehetősége, az áramlás maga. A fizikai testben a véré, a szellemi térben a végtelen Életé, az Egyetlenbe való megérkezésé. Ahogy a folyó deltája az óceáné, úgy szívem az, ami elpárologó Én-em kapuja az Egyetlen Mindenségnek, ugyanakkor benső planetáriumom teleszkópja. Képes fókuszálni, figyelmét egyre vetítve, azt kiemelni a Mindenség végtelen tengeréből. Az első Új-Hold-Szertartás balta simításai megnyitották mellkasom, mely a 24 óra alatt (és még mindig) folyamatosan lát, érzékel, vezet. A fordulat alatt olykor elnehezült és pusztán szerv lett a szívem, de azért így is nagy szolgálatot tesz. Benne tart az Élet pulzáló és színes dimenziójában.

Állunk a hegyen. Nem vagyok egyedül. Útkeresésem már nem az enyém. Már az sem. Köszönöm a tanítást. A többiek jelenléte elvonja a figyelmem arról, amit csinállok. Nem tudok teljes lényemmel a saját megfordulásomra összpontosítani. Aggódok értük. Remélem Gyöngyi is kibírja. Lajos is itt áll mögöttem. Erősít. Testvér. Kölcsönös létünk, tengelyteremtésünk lent és fent egy pontba fut. És még sokan jelen vannak. Állnak, forognak, ülnek, velünk vannak. Létük, jelenük, fordulásuk megtámaszt, de ugyanakkor a tengelyemből kibillent. De ezt nem ők teszik. Én magam lépek ki önmagam tengelyéből és építetek figyelem oszlopokat a talpuk alá. Mi a dolgom? Semmi sem ugyanaz, mint előtte volt. És semmi sem ugyanúgy történik, mint először. Minden rendben van. Nem én fordulok. A világ fordul és benne minden és mindenki. És ekkor széteső figyelmem újra összeáll, de nem bennem, hanem bennünk. Fentről növesztünk lefelé gyökereket. Fordítva növekedünk. Fentről lefelé. És a föld alatt gyökereink egy magban találkoznak. Hajladozó fűszálemberékként ringunk a hegyen. Egy mező vagyunk. Egy lényként állunk, kik gyökeret növesztettek, és Új Földet teremtettek a mag köré.

A besűrűsödő ÉN lassan erősödő fájdalommal tölt meg. A gondolatok elrabolnak jelenléteimből, a kétségek elgyöngítenek. Az Én-Egom rafinált játékaik mind arra ösztönöznek, hogy megoldjam Vele(m) viszonyomat. Együtt kell élnünk. Így hát alkimista létem szellemi pipettáit és a szívemben tárolt laboratóriumát igénybe véve nekiláttam, hogy a Mindenség műhelyében feloldjam Egóm masszáját és azt addig hígítsam, míg bennem éppen annyi marad belőle, mint bárhol máshol, bárki másban. Az elkülönültséget oldó homeopátiás elegy, így az Ego, mint gyógyító elixír-szer átítatja a világot és abban minden embert, és épp annyi lesz bennem ebből a furcsa önmagamból, amennyi másban is ott van. Mindenki én vagyok, senki sem vagyok, és így végre TAT TVAM ASI.

Egy hajó érkezik fentről. Beúszik mellém, kikötni lassít, majd nem feldönt. Súrol a teste. Sűrű a kép, húsa van. Nappali látomás, nyitott szemmel, a bárka kiszakad az égből. Eszembe se jut, hogy megértsem. Pedig tudom, hogy nagyon-nagyon fontos!

A felhők szobrokat faragnak. Állatok, arcok, varázslatos lények és gesztusok. Lenézek a földre, majd újra fel az égre, és lám semmisem ugyanaz, mint korábban volt. Mind eltűntek, de helyettük újak születtek. Minden pillantás új világot teremt az égboltra. Az idő megállt, kisimult, s a tér közben illékonyan sűrűsödik életekké. A formák tűnékenyek, sebesen születnek és a következő pillanatban már csak az emléküik valóság. Megszűnésem állandósága és ismétlődése teremt újjá. S megérttem végre, hogy a „nem vagyok” az egyetlen valódi formája annak, ami vagyok.

Hálás vagyok Beának. Érti, tudja mi az, ami támaszt. A figyelem. Az áldozat. A szolgálát. Lágyan adja. Kedvesen és gondosan. Víz és ruha. A tekintet, ami nem kérdez, csak figyel. Ő már aszkézis nélkül is megcselekszi azt, amit én elérni vágyok. Egyszerre lenni és nem lenni. Lábam előtt 24 lapos kő, 20 fapálca, 4 darab nagyobb kavics az égtájaknak és egy tarisznya. Erőcsomagom újabb kincsel bővült. Egy kicsiny rézkapszula, benne egy apró papírtekercs, rajta egy mondat: „Egy porszem a hátára veszi az Univerzumot, és el is bírja, mert mindkettő Te vagy.” Ezt még régebben írtam.

A tudat nem fordítja a tudást önnön hasznára. Milarepa meghalt, és e tett volt utolsó tanítása. Nem kibírni, nem túlélni, hanem megélni kell. Ez segít, ha fáj. Így hát pisilek egy jót, de közben is tartom az irányt.

Egy pillangó lassan mászik át kezemről az arcomra. Addig-addig közelítem kezem, rajta az angyali rovarral, míg az hajlandóságot mutat, hogy arisztokratikus tempóban átfáradjon az orromra. Ott elidőz. Úgy 30-40 percre. Nézegetem a mintáit. Rombuszok. Ötös, négyes sorokban. Cakkos a szárnya széle. Jobb szemmel jobbról, majd bal szemmel balról vizsgálom, ahogy az orromon ül. Így kacsingatok egy ízeltlábúra. Majd kíváncsiságom átalakul. Békesség ideje telik. Elvagyunk így kettesben. Aztán jön egy másik is. Leszállópálya lettem. Majd egy kis darázs féle is megpihen. Nem vesznek össze rajtam. Van bőven hely. Elég vagyok.

A Selyemszál Tekercselése. A Nagy Keringtetés. Ezt most nem részletezem. Alkonyat végtelen mozdulatban. 24 óra egyetlen íve. Mozdulatlan utazás. Közben Lajos és Reiki duettje.

A lábfejem beledagad a saruba. A bokám kidagad a saruból. Ez már nem is lábfej. Valami más, ami köztem és a Föld között a kicsiny kört betölti. A szem fentről letekint a lábra és úgy vágyja, hogy egyszer alázattal, alulról, mélyen meghajolva nézhessen a lábfej talpára. De ma még csak nézegetem, és nem tudom kihez, mihez tartozik inkább – hozzám, vagy a Földhöz? Tóni jön-megy, videóállvány a kezében. Rögzíti az illékony, sosemvolt pillanatot. Bent van a pillanat dobozban? Jelzem, hogy jól esne egy gerinckiroppantás. Átölel, reccsenek, a gerincem újra alkalmas, hogy gerinc legyen. Csigolyáim bábeli tornya nem omlik le, mert „Isten kapuja” minden pillanatom és hídként ível át a délutáni sziesztazó égbolton. Kilépek magamból.

Nicsak! Bútorok vannak a mezőn. Oly valóságos, hogy rájuk támaszkodom. Fáradt vagyok és pihenni vágyik testem. Majdnem elvágódom. Nincs is ott semmi! Mégis egy egész bútor család vesz körül és otthonossá rendezi a hegyet. Itthon vagy – mondja a tér minden látomása. Mosolygok magamon. Hogy juthattam ide? Dülöngélek e mezei szobában, de részegségem a legjózanabb mámor. Már nem lehet elesni. Nem is tudnék, mert nem én, nem én tartom magam. Mert nincs már Én és Magam. Nincs ki önmagát – énmagát látja, mert nincsenek ketten, ki kintről be és bentről kilát. Kitölt az űr, s megtartjuk egymást.

Az egészben van valami nagyon humoros. Az, hogy ez tényleg történik.

24 cövek bambuszból. De a bambusz nem magyar, nem kárpát-medencei honos növény, nem? Na és. A magyar ember sem az. Jó lesz a kör bambuszból is. Majd megszokja itt. Vagy nem. Mi is megszoktuk. Vagy nem?

24 fehér kő Hvar szigetéről. Akkor még nem tudtam miért hoztam haza őket. Egy méter átmérőjű kő kör. Egy sziget. Hvar – Pharos – Alexandria – Világítótorony. 7/1 csoda. Csodás kikötő fénysugár a világkönyvtárhoz. Borges labirintusa, minden betű mátrix univerzuma. Lapos, fehér kavicsok zen kertje a lábam körül. Vég nélküli gereblye út. Már nem út. Léleg-zem. Lélek-Zen.

Először út volt. Másodszor út volt. Harmadszor mező lett. Az út időfolyama beletorkollott önön óceánjába és hullámozó mező lett. Pillanat zsombékok, jelenlét virágzatok. Éden. Nincs már egymásutániség csak egymás mellettiség, ahol minden mindentől egyenlő távolságra van. Sőt! Minden mindentől egyenlő közelségre van. Egy határtalan körkörös mező, aminek már minden pontja középpont, még a szélén is a középpontja van. Vannak. Vagyunk.

Testvéreim,
Még mindig tart,
És nem lesz Vége...
Hisz Kezdetek sem volt ...

Budapest, 2011. 06. 27.

A negyedik Egy-Nap-Fordulat Pilis 2012 június 21.

Ami ekkor történt azt csak évekkel később tudtam leírni. Semmi, egy pillanat sem merült feledésbe. Minden kép éles, tiszta és maga az élmény is megrendítő maradt a mai napig. A folyamat talán most volt a leggyötrelmesebb, és a hozadéka a legváratlanabb.

Ez alkalommal sem egyedül fordultam. Gyöngy és S. Ádám is egész napos fordulást terveztek, míg F. Ádám előre tudta, hogy csak kb. 4 órát szeretne állni és forogni. Ez a mértékletesség nagyon szimpatikus volt számomra és amikor beszéltünk róla még nem tudtam, hogy mennyi bölcsesség rejlett benne.

Most nem a dombtetőn, hanem lejjebb egy kis völgyben álltunk fel mindannyian. Egymástól nem is közel, nem is távol, úgy 20-40 méterre telepedtünk le, épp, hogy ne zavarjuk, de mégis erősítsük egymást. A körök és az időmérő oszlopok már gyakorlott módon készültek. Két segítőt Bea és Gazsi most is velem voltak. Gazsi dokumentált és a tüzet készítette elő, Bea rám vigyázott.

Napfelkeltekor hárman Gyöngyi, S. Ádám és jómagam álltunk ki, illetve be a körökbe. F. Ádám később, a délelőtti folyamán csatlakozott.

A Nap nagyon hamar felkelt és a hőség nagyon gyorsan elárasztotta a mezőt. Ez a nap volt az év legmelegebb napja. A völgyben, ahol álltunk több mint 40 fok volt. Egyre több vendég, látogató érkezett, hogy velünk legyenek. Ők a mező szélén, a fák tövében telepedtek le. Déltájt a napon lényegében már elviselhetetlen volt lenni. Rendszeresen vizet öntöttem a kalapomra, hogy valamelyest lehűtsem magam.

De azt hiszem most nem is az a lényeg, hogy miképpen telt a nap, hanem hogy miközben álltam és forogtam, egy gondolat egyre jobban fészkelte be magát a fejembe. Valami, ami már a sivatagban is előkerült. Nevezetesen, hogy hiteles vagyok-e önmagam számára, ahogy itt állok. Az egyszerű, szándék nélküli jelenlét, a pusztaság létezés állapotának fenntartása-e az, ami kitölt? Vagy már eleve elvárásokkal, tervekkel, végrehajtandó feladattal vagyok-e tele? Vajon a testi szenvedéseket, a fáradtságot, a láb fájt, a hőséget miért tűröm? A várva várt holtpontra való átbillenés vajon bekövetkezik-e, és ha bekövetkezik, akkor megnyílik-e a tér, a tudat, megszületik-e tengely, történik-e majd valami igazán szellemi, spirituális megélés? Egyre zavarosabbak lettek a gondolataim, egyre jobban elöntött a kétely. A tiszta cselekvés keresetlensége, akarat és cél nélkülsége, a létezés önmagáért-valóságában való szent elmélyülés, önzetlen elmerülés, mindez hova lett? Izzadok, szenvedek, tűnök és kibírok. Micsoda teljesítmény! Bizonyítok önmagam és mások előtt. Bizonyítom, hogy erős vagyok, hogy szellemi lény vagyok, hogy végig csinálom. A büszkeség, az erő, az ego és a félelem tart talpon. Félelem, hogy nem tudom bizonyítani, hogy az vagyok, akinek látni akarom magam. Micsoda kudarc lenne. De nem, ezt így nem szabad csinálni. Ez így pont az ellentéte annak, amiről a fordulás szól. Abba kéne hagyni. De hiszen már több, mint tíz órája állok. Most hagyjam abba. Nem, inkább kibírom! Felötlik gyermekkorom indiánja, a férfi minta, a kínozócölöphöz kötött indián, akinek az arcizma sem rándul, miközben kések és nyílhegyek fúródnak a testébe. Mindent kibírok, nem sírok, nem mutatom a fájdalmaimat, érzéseimet. Így tanultam apámtól, így kell férfinak lenni, tűrni és nem kimutatni sem testi, sem lelki

fájdalmát. És mennyi munkám van abban, hogy ezt az indián elengedjem végre, hogy tudjak érezni, gyengének lenni, és nem megfelelni. De most lám, itt van újra az indián, kikötve a kízóan tűző napra, és a korábbi fordulataimkor megteremtett szakrális Világtengely, mely összeköti az Eget és a Földet, most önön kízócsölpöm. Én vagyok a tengely, a kízócsölp és az az indián, aki hozzá van kötve. És mégsem vagyok egyik sem. A hiteles önazonosság a tökéletes ellentétébe fordult. Fordult! No, hát ez is egy fordulat!

Bea félóránként előbukkan az erdőszéli árnyékból, vizet hoz, időt jelez, megtöri a monoton fájdalommal teli ürességet. Gazsi egyre ritkábban tűnik fel a kamerával, mintha kedvét szegte volna valami. Talán én magam, ahogy nem vagyok önmagam? Egyre több fej néz felénk a fák alól, egyre több tükröt látok, mely egyszerre kételkedik és bízik bennem. Fordulj tovább! Legyél önmagad!

Már nem bírom a cipő szorítását, óvatosan kibújok belőle, inkább mezítláb a szúrós talajon, de szabadon. Ez is egy döntés. Magam döntök arról, amit teszek. Magam döntök arról, amit teszek? A belső készítés motivál, de ki dönt? Ki az, aki dönt? Miféle külső és belső erők mozgatnak? Én nem egy ember vagyok. Minden ember egy egész faluból áll, ahogy a kínai mondja. Vágyak, akaratok, gondolatok, érzések ellentmondó sokasága. A sokaság, aki vagyok, az dönt. Megegyeznek valahogy. Nem én döntök arról, amit teszek, de magam döntök arról, ahogy megélem azt, amit teszek, ahogy vagyok. Ezt már tényleg én csinálom, én egyedül. Ez az Én már nem egy falunyi sokaság, ez az Én már az egyedüli én, aki rákapcsolódott a Mindenségre, és attól lesz önmaga, hogy megszűnik valakinek lenni. Fordulj és legyél önmagad, mondom magamnak.

És akkor a halvány fény, mely irányt mutat, határozottan bevillan, és akkor kilépek a körből. Abba hagyom, de nem feladom. Ma ez volt a feladatom. Elengedem a tervet, az elvárásokat, az indiánt, a büszkeséget, a hiúságot. Átsétálok a mezőn az erdő szélé felé. Leülök a lemenő Nap fényében, a kíváncsi szempárok nem felelek, csak vagyok és végre jól vagyok. A 15 óra küzdelmet elengedtem. Megengedtem magamnak, hogy gyenge legyek. Nézem, ahogy Gyöngyi és Ádám még mindig a mezőn állnak, majd aludni megyek. A csillagok hamar az égre kerültek. Fekszem és nézem a csillagokat. Alsom. Reggel felébredek. Nézem a tiszta, kék eget. És végre újra tudom és élem, hogy a csillagok akkor is az égen vannak, amikor nem látom őket.

2017 Budapest